

Τέσου Μπαΐλα: «Άγριες θάλασσες»

Από
Γιώργος Κιούσης

-
Ιούνιος 30, 2016

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΙΟΥΣΗ

Στις άγριες θάλασσες της κατεχόμενης Ελλάδας υπάρχει ένα μυστικό ελευθερίας που το γνωρίζουν μόνο οι γενναίοι. Η «Ευαγγελίστρια», το καΐκι της διαφυγής, δε μεταφέρει ανθρώπους· μεταφέρει την ελπίδα της εθνικής ξαστεριάς στην πιο σκοτεινή στιγμή της σύγχρονης Ιστορίας. Κατακτητές και πατριώτες, διώκτες και κυνηγημένοι, όλοι τους στρατευμένοι σ' έναν πόλεμο που θα κρίνει το μέλλον του κόσμου. Από τον ασυμβίβαστο καπετάν Μιλτιάδη Χούμα μέχρι την καρτερική Ελένη του, μικροί και μεγάλοι ήρωες στροβιλίζονται σ' ένα έπος που εκτυλίσσεται στην πανάρχαια

θάλασσα του Ομήρου. Τι απέμεινε από αυτή τη φοβερή αντάρα; Μνήμες και βοές μέσα στον χρόνο αλλά και η ζωή αυτών των ανθρώπων, πλούσια σε ιδανικά, σε όνειρα, σε έρωτες και πάθη. Ζωή μοιρασμένη σε επεισόδια που θα αδυνατούσε να συλλάβει και η πιο τολμηρή φαντασία.

Μιλάμε με την **Τέσου Μπαίλα**, συγγραφέα του βιβλίου «Άγριες θάλασσες» εκδόσεις Ψυχογιός.

–Οι Άγριες Θάλασσες, μια μυθιστορηματική μαρτυρία βασισμένη σε αληθινή ιστορία;

Ναι, οι «Άγριες θάλασσες» είναι μια μυθιστορηματική πραγματεία για τη ζωή και τη δράση του Σαμιώτη καπετάνιου Μιλτιάδη Χούμα τα παραγμένα χρόνια του Β' Παγκοσμίου πολέμου, οπότε και στρατολογήθηκε στη συμμαχική οργάνωση των Άγγλων MI 9 από τον Μάικλ Πάρις, τον Άγγλο φιλέλληνα λοχαγό, ο οποίος είχε νωρίτερα διαφύγει με καΐκι από την Κρήτη μετά τον τραυματισμό του στη Μάχη της Κρήτης. Το βιβλίο παρακολουθεί τη δράση του ανθρώπου αυτού και τους κλυδωνισμούς της προσωπικής του ζωής.

-Στο πλοίο Ευαγγελίστρια με ρότα προς τη λευτεριά;

– Το «Ευαγγελίστρια», ένα μικρό καΐκι, ταξίδεψε μέχρι τον Τσεσμέ όπου και ανέλαβε ο μαραγκός Γιώργος Κατσουλάκης, άνθρωπος και αυτός της ίδιας οργάνωσης, να το μετατρέψει σε καΐκι διαφυγής, αλλάζοντας μηχανή και δημιουργώντας κρύπτες στις οποίες θα μπορούσαν να κρύψουν οπλισμό και ασύρματο. Έτσι το μικρό καΐκι των δώδεκα περίπου μέτρων έγινε το όχημα της διαφυγής, με ρότα προς τη λευτεριά και κυρίως προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

-Με φόντο το ιταλοκρατούμενο Αιγαίο;

Με φόντο το ιταλοκρατούμενο Αιγαίο, πολύ σωστά, ένα Αιγαίο γεμάτο ιταλικές και γερμανικές περιπολίες, νάρκες, συντρίμμια, ναυάγια, χαμένες ελπίδες και πάθη. Φανταστείτε ένα μικρό πλεούμενο στη μέση μιας σκοτεινής ιστορικής καταιγίδας να επιμένει να φτάσει στις ακτές της ελευθερίας και να διατρανώνει με τον τρόπο

αυτό τη δική του φωνή διαμαρτυρίας απέναντι στην παντοδυναμία των Δυνάμεων του άξονα, μεταφέροντας Άγγλους συμμάχους και Έλληνες αγωνιστές και κυρίως την ελπίδα και το ελληνικό ήθος.

-Πως ασχοληθήκατε με αυτό το θέμα;

Είχα την τύχη να γνωρίσω τους μικρότερους γιους του Μιλτιάδη Χούμα, Νίκο και Γιάννη. Μαζί τους μιήθηκα σε μια σελίδα της Ιστορίας, μια σελίδα από αυτές που δε θα καταγράψει ποτέ η επίσημη Ιστορία και που ήταν καταδικασμένη να σβήσει στη λήθη του χρόνου, όταν μοιραία χαθούν οι άνθρωποι που τη θυμούνται. Όταν μάλιστα πριν από δυο χρόνια παραβρέθηκα σε μια Έκθεση με τα προσωπικά αντικείμενα του καπετάνιου στην Πινακοθήκη του Δήμου Πειραιά κατάλαβα πόσο σημαντική ήταν η προσφορά αυτού του ανθρώπου και ζήτησα από τα παιδιά του να μου επιτραπεί να γράψω μια μυθιστορηματική βιογραφία του πατέρα τους κατά τα παραγμένα εκείνα χρόνια.

- Με την ιστορία του Μιλτιάδη Χούμα της Διαφυγής;

Ο Μιλτιάδης Χούμας ήταν ένας άνθρωπος, ο οποίος ποτέ δεν μίλησε για τη δράση του σε κανέναν, ούτε και στα πιο οικεία του πρόσωπα. Ούτε ποτέ σκέφτηκε να εξαργυρώσει την προσφορά του. Αντίθετα αντιμετώπισε στωικά πολλές δυσκολίες κατά τη μεταπολεμική περίοδο και τις αντιμετώπισε πάντα με την ίδια αξιοπρέπεια. Αυτό ήταν ένα στοιχείο που με γοήτευσε ιδιαίτερα στην προσωπικότητα του. Και το γεγονός ότι δεν επρόκειτο για έναν υπερήρωα της εποχής, τον έκανε ακόμα πιο ελκυστικό. Ήταν ένας απλός άνθρωπος, όπως όλοι μας, που όταν η ζωή τον έστησε μπροστά από τα τραγικά αδιέξοδα της εποχής του εκείνος έκανε τις επιλογές του. Και εγώ προσπάθησα να ανιχνεύσω ποια δύναμη ψυχής μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο να φέρεται με αυτό τον τρόπο.

-Όταν την ιστορία την έγραφαν απλοί άνθρωποι;

Μα πάντα την Ιστορία οι απλοί άνθρωποι τη γράφουν. Τη δική τους ζωή συντρίβει η πραγματικότητα. Η Ιστορία είναι η σύνθεση της προσωπικής ιστορίας όλων μας, τα ανθρώπινα πάθη μας εξετάζει και ίσως γι' αυτό το λόγο τελικά ασχολήθηκα με το θέμα αυτό. Επειδή είχα μπροστά μου όχι μια απλή βιογραφία

αλλά ένα συγκεκριασμό του πάθους που καθορίζει την ίδια τη ζωή και τελικά γράφει Ιστορία.

-Ανταριασμένη εποχή γεμάτη ιδανικά και όνειρα σε αντιδιαστολή με τη σημερινή...

Ανταριασμένη και η σημερινή εποχή. Και τελικά αυτό που φαίνεται είναι πόσο πολύ η Λογοτεχνία είναι διαχρονική και πάντα επίκαιρη. Η δική μας εποχή έχει πολλά κοινά με εκείνη. Οι θάλασσες παρέμειναν άγριες, ο κόσμος δεν άλλαξε, οι πρόσφυγες του σημερινού κόσμου μοιράζονται τις ίδιες ακτές με τους Έλληνες πρόσφυγες εκείνης της εποχής και φιλοξενούνται από αυτούς και τελικά η Ιστορία, για μια φορά ακόμη, μας καλεί να κοιτάξουμε κατάματα τις ρυτίδες αυτού του κόσμου και να τον ξαναφτιάξουμε από την αρχή.